

Sygn. akt IV Ka 143/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r.

sprawy **P. W.**

syna R. i H. z domu W. (...) r. w B. z art. 56 b pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 22 grudnia 2015 r. sygnatura akt II W 216/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego, a opisanego w punkcie II części wstępnej eliminuje sformułowanie „od 2 października 2014r. do 17 października 2014r. oraz”;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 143/16

UZASADNIENIE

P. W. obwiniony został o to, że:

I. od marca 2014 roku do dnia 9 marca 2015 roku nie dopełnił obowiązku zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej zmiany danych objętych wpisem polegającym na zmianie adresu siedziby przedsiębiorstwa P.U.H. (...) P. W.

to jest o czyn z art. 60¹ § 2 k.w.

II. w okresie od 2 października 2014 roku do 17 października 2014 roku oraz od 29 grudnia 2014 roku do 9 stycznia 2015 roku w D., na ul. (...), będąc powiadomiony o planowej kontroli na piśmie przez Prezesa Zarządu (...), udaremnił jej przeprowadzenie w ten sposób, że nie stawił się w wyznaczonym miejscu i czasie kontroli oraz nie informował (...) o likwidacji głównej bazy przy ul. (...) w D.

to jest o czyn z art. 56b pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie, w sprawie o sygn. akt II W 216/15 obwinionego **P. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku, to jest wykroczeń z art. 60¹ § 2 k.w. i art. 56b pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych i za to na podstawie art. 60¹ § 2 k.w. w zw. z art. 60¹ § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych); na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinionego P. W. w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się obwiniony, który w osobistej apelacji zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o jego odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 56b pkt 1 Ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (choć wskazując zakres zaskarżenia odwołał się do punktu I wyroku, którym uznano go winnym popełnienia dwóch wykroczeń).

Apelujący zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2kpk) tj.:

1) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a mianowicie dowolne uznanie przez Sąd, że:

a) obwiniony w okresie od 2 października 2014 roku do 17 października 2014 roku w D., na ul. (...), udaremnił przeprowadzenie planowanej kontroli problemowej przez pracowników (...), w ten sposób, że nie stawiał się w wyznaczonym miejscu i czasie, podczas gdy zachowaniu pozwanego nie można przypisać działania udaremniającego, albowiem kontrola ta została przez pracowników (...) odwołana z uwagi na fakt, iż między odebraniem przez obwinionego zawiadomienia o tej kontroli (co nastąpiło w dniu 29 września 2014 roku), a wyznaczonym dniem rozpoczęcia kontroli (dzień 3 października 2014 roku) nie został zachowany siedmiodniowy odstęp czasu, tym samym nie można uznać, że obwiniony udaremnił przeprowadzenie kontroli, ponieważ odebrał zawiadomienie 3 dni przed czynnością, nie będąc świadomym treści zawiadomienia i jego terminu,

kontrolujący zaś powinien mieć świadomość, że adresat (kontrolowany) ma prawo do podwójnej awizacji, tym samym termin kontroli powinien zostać tak wyznaczony, aby uwzględnić przy tym tygodniowy okres informacji przed przeprowadzeniem kontroli, wobec czego obwiniony nie powinien ponosić w tym zakresie konsekwencji; b) obwiniony w okresie od 29 grudnia 2014 roku do 9 stycznia 2015 roku w D., na ul. (...), udaremnił przeprowadzenie planowanej kontroli problemowej przez pracowników (...), w ten sposób, że nie stawiał się w wyznaczonym miejscu i czasie, podczas gdy prawidłowa ocena dowodu doprowadzi do wniosku, iż zachowaniu pozwanego nie można przypisać działania udaremniającego, bowiem o planowanej czynności obwiniony nie miał wiedzy, ponieważ zawiadomienie, o terminie kontroli, odebrała teściowa obwinionego, nie przekazując mu informacji w tym zakresie, tym samym, nie jest uprawnione twierdzenie Sądu - pomimo skorzystania z prawa odmowy zeznań przez teściową obwinionego- K. B.-, że z uwagi na fakt zamieszkiwania wspólnie z obwinionym i będąc, głównym udziałowcem Spółki, o tożsamej co do przedmiotu do tej jaką prowadził obwiniony, pozostaje z nim w zażyłych relacjach, przy czym podkreślić należy, że stan ten nie świadczy o tym, że teściowa poinformowała obwinionego o odebranej korespondencji;

które to naruszenia spowodowały:

2) **błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 kpk)** polegający na ustaleniu stanu faktycznego w oderwaniu od zgromadzonych dowodów i uznaniu, iż zachowanie (zaniechanie) obwinionego, w szczególności brak dokonania wymaganego prawem zgłoszenia zaprzestania prowadzenia działalności w dotychczasowej siedzibie, nie stawianie się w wyznaczonym miejscu kontroli, zrealizowało znamiona czynu z art. 56b pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego

wynika, że swoim zachowaniem, obwiniony nie naruszył reguł postępowania obowiązujących w zakresie kontroli, bowiem do ustalenia, że doszło do udaremnienia przeprowadzenia kontroli musi zachodzić związek przyczynowo skutkowy, którego w przedmiotowej sprawie nie ma, ponieważ w szczególności zachowanie obwinionego nie dotyczy bezpośrednio osoby uprawnionej do przeprowadzenia kontroli,

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie przepisów art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 §2 kpk w zw. z art. 109 §2 kpsw, wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I, przez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu z art. 56b pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, alternatywnie o:
2. uchylene orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi rejonowemu w Dzierżonowie.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się trafna jedynie w tym zakresie, w jakim skarżący zakwestionował prawidłowość wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający, a dotyczący uniemożliwienia przeprowadzenia kontroli w okresie od 2.10.2014r. do 17.10.2014r. (pkt I.1.a petitum apelacji), co skutkowało koniecznością dokonania zmiany opisu czynu przypisanego obwinionemu. Natomiast pozostałe zarzuty, tj. dotyczące udaremnienia przeprowadzenia kontroli w okresie od 29.12.2014r. do 09.01.2015r. i związany z tym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, uznać należało za chybione.

P. W. w istocie nie kwestionuje ustaleń faktycznych przedstawionych w części ustalającej uzasadnienia wyroku, albowiem sam odwołuje się do tożsamyh w swej wymowie wskazań co do dat zmiany miejsca prowadzenia działalności (a nawet jej nieformalnego zawieszenia), braku powiadomienia o tych zmianach stosownych urzędów, jak też doręczeń zawiadomień o wszczęciu postępowania kontrolnego prze (...) oraz żądań stawiennictwa w oznaczonym terminie w celu przeprowadzenia kontroli. Odmienne jedynie skarżący przedstawia przyczyny swoich zaniechań i nie stawienia się na wezwanie pracowników kontrolującej instytucji (poprzez odwoływanie się do „braku wiedzy” odnośnie kontroli i jej terminu oraz realizacji w taki sposób znamion przypisanego mu wykroczenia).

Z ustaleń Sądu I instancji wynika niezbicie, że w związku z problemami finansowymi, w tym opłacaniu czynszu za lokal przy ul. (...) w D., obwiniony musiał opuścić pomieszczenia gdzie dotychczas prowadził działalność gospodarczą. P. W., opróżniając lokal, zmienił adres do korespondencji na pocztę i od tego momentu wszelka korespondencja doręczana mu była na adres domowy w P. na ul. (...). Bezsporne jest i to, że obwiniony nie poinformował ani o zmianie adresu siedziby firmy, czy adresu mailowego, ani o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej. Nie ulega wątpliwości i to, że obwiniony zatrudniał osoby niepełnosprawne i korzystał z tego tytułu z dofinansowania (...), zatem podlegał przepisom Ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w tym miał pełną świadomość tego, że (...) jest uprawniony do przeprowadzenia kontroli w zakresie m.in. zatrudnienia osób niepełnosprawnych, jak też sposobu wykorzystania publicznych dofinansowań do wynagrodzeń pracowników. Oczywistym jest, iż taka kontrola może być przeprowadzona jedynie w miejscu, gdzie działalność gospodarcza jest prowadzona, a podmiot korzystający z dofinansowania musi nie tylko na bieżąco informować o zmianie danych, ale przede wszystkim adresu. Nie ulega wątpliwości, że korespondencja kierowana do P. W. była „przekierowywana” na wskazany przez niego adres w P. i tam odbierana, najczęściej przez teściową obwinionego. Okolicznościom tym obwiniony także nie przeczy.

Niemniej zauważyć należy, że pierwszy termin kontroli nie doszedł do skutku nie z uwagi na niestawiennictwo kontrolowanego, ale z tego powodu, że kontrolujący odstąpił do tej czynności. O tych planowanych czynnościach P. W. wiedział, ponieważ – co wynika m.in. z potwierdzeń odbioru przesyłek – osobiście odebrał zawiadomienie o wszczęciu i terminie postępowania kontrolnego. Mimo tego, jak ustalił także Sąd (k. 270), pracownicy (...) „przewidując” niemożność skutecznego doręczenia zawiadomień, zanim otrzymali zwrotne potwierdzenie odbioru, podjęli decyzję o odstąpieniu od przeprowadzenia kontroli u obwinionego. Nie można zgodzić się w takim przypadku, że to z uwagi na postawę P. W. nie doszło do przeprowadzenia zaplanowanych czynności. Obwiniony odebrał przesyłki osobiście,

był zatem skutecznie zawiadomiony, a decyzja kontrolerów podjęta 26.09.2014r., czyli przed terminem planowanych czynności, wynikała li tylko z ich obaw i przypuszczeń. Do samej kontroli nie doszło na skutek ich decyzji i podjęcia czynności w innym miejscu i z innym podmiotem. Nie można zatem zgodzić się z Sądem Rejonowym, że to P. W. w okresie pomiędzy 02.10.2014r. a 17.10.2014r. udaremnił przeprowadzenie kontroli, co uzasadniać miało ustalenie, że kontrolujący jako jedną z przyczyn „odwołania kontroli” mogli uznać to, że pomiędzy odebraniem zawiadomienia o terminie kontroli a dniem rozpoczęcia kontroli nie został zachowany 7-dniowy termin (k. 285).

W tym też zakresie prawidłowe ustalenia faktyczne obligowały Sąd orzekający do modyfikacji opisu czynu przypisanego poprzez wyeliminowanie okres kontroli, od której odstąpił sam (...) przed wyznaczonym terminem jej przeprowadzenia i postawa obwinionego w dacie zaplanowanych czynności (zatem w okresie późniejszym) nie miała bezpośredniego znaczenia.

Nieskutecznie natomiast zarzuca obwiniony, że także w przypadku kontroli, która była planowana pomiędzy 29.12.2014r. a 09.01.2015r. o udaremnieniu jej przeprowadzenia przez niego nie może być mowy, bo nie wiedział o takich zamiarach ze strony (...).

Słusznie wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu, że obwiniony nie zgłosił ani w ewidencji (...), ani do bazy (...) zmiany adresu miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, czy też – po zaprzestaniu jej prowadzenia – formalnie nie zawiesił tej działalności czy nawet nie wyrejestrował (składając stosowane wnioski w tym zakresie). Mimo tego do września 2014r., co wynika z dokumentacji (...), pobierał dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników, co wiązało się z obowiązkami, o istnieniu których doskonale wiedział. Co istotne o podjęciu czynności kontrolnych wobec swojej firmy także wiedział, a mimo tego nie podjął żadnych działań, by sytuację wyjaśnić i dopełnić ciężących obowiązków, w tym w zakresie aktualizacji danych adresowych i kontaktowych.

Skoro tak, twierdzenie, że korespondencję związaną z prowadzoną na swoje nazwisko, odbierał dorosły domownik, a on o tym nie wiedział, uznać należy za nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności. Zasłanianie się przez apelującego działaniami innej, dorosłej osoby (która od 29.08.2014r. jest jedynym udziałowcem spółki o podobny charakterze działalności jak ta dotychczas prowadzona przez obwinionego, co sam przyznaje), z którą stale mieszka i na adres której sam zlecił przekierowywanie korespondencji dot. firmy z ul. (...) w D., jest wręcz naiwne.

Także próba wykazania, że błędem ze strony Sądu I instancji było uznanie, że zaniechanie wskazania aktualnego adresu prowadzenia działalności gospodarczej oraz do korespondencji, a przede wszystkim nie stawienie się na wezwania uprawnionego podmiotu, dokonującego kontroli w zakresie swoich uprawnień, nie realizuje znamion przypisanego mu występku, jest nieskuteczna i pozbawiona racjonalnych podstaw. W tym zakresie odwołać się należy do nader szczegółowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym przedstawione zostały podstawy odpowiedzialności karnej sprawcy występku z art. 56 b Ustawy z dnia 27.08.1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej (...) (k. 286 -288). Powielanie tożsamyh w swej treści argumentów jest bowiem zbędne.

Także okoliczności, które miał na uwadze Sąd meriti wymierzając obwinionemu karę grzywny (k.289-291), pomimo zmiany opisu jednego z czynów przypisanych, nadal pozostają aktualne i w tym zakresie sąd odwoławczy nie znalazł podstaw by ingerować w wymiar kary.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, jak też brzmienie art. 119 kpw w zw. z art. 636§1 k.p.k. oraz sytuację materialną i majątkową obwinionego, orzekł Sąd odwoławczy o kosztach sądowych tego postępowania i zwolnił od obowiązku ich poniesienia P. W., a obciążył wydatkami Skarb Państwa.